

Prvi ugovor

Više od tri sata je Žulio Santana krišom promatrao ribara Antonija Martinsa, negde usred amazonske džungle, na granici između brazilskih saveznih država Maranjao i severnog dela Goijasa (ono što je danas država Tokantins, koja je nastala oktobra 1988). Uprkos jakoj vrućini, Žuliju je bilo neobično hladno. U stomaku mu je bućkalo. Skriven među stovetnim drvećem, od kojih su neka bila visoka i četrdesetak metara, držao je ribara na nišanu svoje puške. Kroz žbunje je mogao da vidi Antonija kako sedi u svom kanuu, plutajući u rukavcu reke Tokatins. Znao je tačno šta treba da radi. *Jedan pucanj u srce. Kraj priče*, rekao je u sebi. Ali za momka koji je tek napunio sedamnaest i koji nikada pre toga nije pucao u čoveka, to se nije činilo kao jednostavan zadatak. Sa metar sedamdeset i pet i šezdeset pet kila, Žulio je bio žgoljav, još uvek golobrad, dugog nosa, tankih usana i crne, guste, kovrdžave kose. Njegova tamna koža bila je u kontrastu sa svetlosmeđim očima. Tog popodneva, 7. avgusta 1971, nastojao je da sledi uputstva svoga strica, vojnog policajca Sisera Santane, koja mu je ovaj dao prethodne noći: „Ciljaj mu u srce i zamisli da gađaš neku životinju, kao da si u lovu.“ Ali ubiti čoveka se momku činilo izuzetno teško. Nije to bilo isto kao kad

loviš pake¹, divlje svinje, majmune ili jelene, što je Žulio obično radio kako bi kući, za sto, mogao da donese neku hranu. Usplahiren zbog takve nelagodne situacije, seo je na zemlju, još uvek vlažnu od sinoćne kiše. Stavivši pušku među kolena, naslonio se na drvo brazilskog oraha i počeo da se priseća kako je uopšte došao dovde.

Sve je počelo dva dana ranije. Oko pet popodne, Žulio se vraćao iz šume. Posle skoro četvorosatnog lova kući je na ramenima nosio mladog jelena. Tim mesom će se porodica hraniti najmanje nedelju dana. Momak je bio ponosan na sebe. Ubio je jelena jednim, preciznim hicem u čelo. Žulio je živeo sa svojim roditeljima i dva mlađa brata: otac Žorži, četrdeset tri, i njegova žena Marina, trideset osam godina; brat Pedro je imao četrnaest a Paulo jedanaest. Porodica je živela u drvenoj baraci u naselju na obali reke Tokatins, u opštini Porto Franko, na jugozapadu države Maranjao. Početkom sedamdesetih godina prošlog veka, ta oblast je bila potpuno izolovana i prekrivena netaknutim šumama. Porto Franko je imao negde oko 1.500 stanovnika — do danas je taj broj narastao na osamnaest hiljada. Njihova porodična kuća nije imala odvojene prostorije. Ognjište je bilo levo od ulaza. Uzdignuta daska koja je stajala na podu je delila ognjište od kuhinjskih potrepština — tri lonca, nešto sudova i pribora za jelo, dva velika noža i pet staklenih čaša — i jedinog komada nameštaja, koji je gazda Žorži napravio sam, a koji je ponekad korišćen kao orman. Bez stola, bez stolica. Struja dotle još nije stigla — čak i danas, mnoga naselja u tom delu i dalje je nemaju.

¹ or. *paca* – vrsta glodara, poznata i pod nazivom „brazilski pacov“ iako veličinom više podseća na vevericu

Pet mreža za spavanje koje su koristili članovi porodice je uvek bilo razapeto. Žulio je imao i starijeg brata, Žoakima, koji je imao dvadeset i jednu godinu, a koji je napustio porodicu u osamnaestoj, otišavši u Sao Luis, glavni grad Maranjaa, gde je mislio da će pronaći bolji život. Porodica od tada više nikad ništa nije o njemu čula.

Pre nego što je posle lova stigao kući, Žulio je ugledao, vezan uz drvo, *vuadeira*, odnosno metalni motorni kanu od aluminijuma, koji je pripadao njegovom stricu Sisero. Sa trideset i jednom godinom, koliko je tada imao, Sisero Santana je odrastao u istoj oblasti. Sa petnaest je otišao u Imperatris, drugi grad po veličini u Maranjau, kako bi tamo probao sreću. Onda se jednog dana pojavio u Porto Franku u uniformi i saopštio da se prijavio u vojnu policiju. Porodica je bila veoma ponosna. Sisero je voleo lov i ribolov, voleo je da istražuje po šumi. On je naučio Žulija da puca. Sa svojih jedanaest godina, dečko je mogao da pogodi životinju sa druge strane reke, na razdaljini od sto metara. Brojni sati koje je sa stricem proveo tumarajući po džungli, vežbajući pucanje, loveći, pecajući i plivajući u blatnjavim vodama reke Tokatins, dovelo je do bliskog prijateljstva koje su svi hvalili.

Kada je ugledao stričev kanu, Žulio je nabacio jelena na rame i ubrzao korak. Sisero nije posetio porodicu već dve nedelje. Obično bi provodio nekoliko dana odmarajući se u njihovoj kući barem jednom mesečno. Pre nego što je ušao u kolibu, Žulio je bacio telo jelena pored vrata a onda ponosno krenuo ka stricu.

– Striče, dođi da vidiš kakvu sam životinju ulovio.

Mladog jelena. Ubio sam ga hicem u glavu, baš kao što si me učio. Meso mora da je ukusno – reče Žulio.

– Bravo mali – odgovori Sisero, smeškajući se bratu Žoržu. – Daj da vidim... – reče, zagrliviši nećaka.

Te noći pun mesec je osvetlio šumu, ogledajući se u vodi reke, praveći svetlost kao da je zora. Tokom večere – pržene ribe sa pirinčem i maniokom – Sisero je pričao kako je vojska došla iz Sao Paula, Brazilije i Pare u oblast oko Porto Franka i Marabe, na jugoistoku države Para. Gradići u toj oblasti bili su načičkani vojnicima.

– Kažu da traže komuniste koji se kriju u džungli oko reke Aragvaje, ovde blizu nas – rekao je.

– Ovde se samo o tome priča – reče Žulijov otac, ali momak izgleda da nije obraćao previše pažnje na njihov razgovor.

– U vojsci kažu da komunisti hoće da unište Brazil i da to ne smemo da dopustimo. Vojska poziva narod iz ove oblasti da im pomogne u ovom ratu.

– A kako bi to narod trebalo da im pomogne, Sisero? – pitala je Marina svog devera.

– Imam prijatelja koji je šef policije u Šambioi¹. On kaže da vojsci trebaju ljudi koji baš dobro poznaju šumu u tom delu i koji bi mogli da im budu vodiči za operacije u džungli. Takođe im trebaju oni koji znaju da pucaju, da im pomognu u lovu na komuniste – odgovorio je Sisero.

Kada je to čuo, Žulio, koji do tada nije pokazivao nikakvo interesovanje za njihov dijalog, izbacilo:

– Ja znam da pucam a i džunglu poznajem k'o svoj dlan. Hoćeš da me povedeš da radim to, striko? – pitao je momak.

¹ gradić na severu države Tokatins, na obali reke Aragvaje

– Ne glupiraj se, sine. Misliš da je to zezanje? – prasnu gospođa Marina, opsovavši glasno.

Posle večere, tražeći da se negde sklone od nesnosne vrućine, Sisero i Žulio su otišli da se provozaju kanuom. Bilo je tek nešto posle sedam uveče. Išli su rukavcem reke dvadesetak minuta, a onda su pristali na neku plažu dugu stotinak metara, koja je bila u samom srcu džungle. Poskidali su se i ušli u toplu vodu. Čuli su zvuke koje su ispuštala stvorenja koja su živela u džungli: kreštanje tukana i makaa nikad nije prestajalo. Mogli su da čuju čak i riku pume. Naviknuti na život na Amazonu, znali su da nema razloga da brinu zbog svih tih zveri. Puma nikada ne bi ušla u vodu da napadne čoveka. Osim toga u džunglama Amazona, predator takve veličine nema nikakav problem da sebi pronađe i drugu hranu.

Sisero je uzeo bocu kaćake¹ koju je poneo sa sobom i ponudio Žulija.

– Samo nemoj previše jer ćeš se napiti. Neću da mi tvoja majka opet pridikuje – reče Sisero, kome je gospođa Marina već nekoliko puta prigovarala što njenom sinu daje da pije alkohol. Ali Žulio je stvarno voleo kaćaku: uz strica je naučio da ceni to piće, još kad je bio mlađi. Pivo mu se nikada nije dopadalo, ali bez kaćake nije mogao. Stajali su tako u vodi i ćaskali više od sat vremena, uglavnom o fudbalu, piću, ženama. Sisero je bio jedini član porodice kome je Žulio rekao da je zaljubljen u Ritinju, četrnaestogodišnju devojčicu crne kose, krupnih očiju

¹ or. cachaça – vrsta slatkastog ruma, jedno od najpopularnijih alkoholnih pića u Brazilu

i punih usana. Živela je u selu udaljenom sat veslanja kanuom od njegove kuće. Njihova romansa je počela pre dva meseca.

– Ona je divna, striče – reče momak.

– A je l' ima i dobro telo?

– Uf, još kako! Ritinja ima noge i dupe koji me izluđuju.

– Jesi li je već?

– Jesam li je već šta, striče?

– Znaš ti šta, Žulao – reče Sisero, koristeći augmentativ kao nadimak za čoveka visokog preko metar osamdeset. Niko ga drugi nije tako zvao.¹

– Nisam, striče. Nismo to još uradili – odgovori momak iskrivivši usne u osmeh. – Ali samo zato što mi ona nije dala. Probao sam dva puta. Dopušta mi da je diram po sisićima i dupetu. Ali kad pokušam ruku da spustim tamo, ona me gurne i kaže da je prerano.

– Odlično. Samo nastavi i jednog dana raširiće noge. Čak i danas, Žulio se seća da mu se nije dopalo kako stric govori o njegovoj devojci. Uprkos tome, mislio je da je to zabavno i bio je svaki put sve više ubeđen da će pre ili kasnije da izgubi nevinost sa Ritinjom. Još uvek su bili u vodi kada je stric iznenada osetio hladnoću.

– Da nisi bolestan, striče? Ovde je toplo kao u paklu a tebi je hladno! – reče momak.

– Mislim da smo predugo u vodi Žulao. Haj'mo na pesak.

Izašli su iz vode i vratili se na plažu. Čak i kada se prosušio sedeći na košulji, Sisero se i dalje žalio da mu je

¹ or. Julão - bukvalno, Veliki Žulio; u nedostatku adekvatnog augmentativa u srpskom jeziku, u daljem tekstu će se koristiti portugalski original „Žulao“.

hladno. Rekao je i da ima glavobolju:

– Mislim da mi ovo kupanje nije prijalo. Idemo nazad kući. – Kada su stigli, Sisero je krenuo pravo ka svojoj ležaljci. Gazda Žorži i druga dva dečaka, Pedro i Paulo, su već spavali. Gospođa Marina je ustala iz ležaljke u kojoj je bila pored muža. Prvo što je uradila je da omiriše dah svom sinu. Nije mogla da oseti kaćaku, ali je znala da su pili. Obojica su žvakali đumbir kako bi neutralisali miris ruma, a Marina je jako dobro znala da za žvakanje đumbira noću, posle vožnje čamcem, postoji samo jedan razlog.

– Kriješ smrad kaćake đumbirom, je li tako? Mene ne možeš da prevariš! – rekla je. – Barem ne izgledaš tako pijano kao prošli put – dodala je obraćajući se sinu.

– Popio sam samo dva gutljaja, mama – reče Žulio, koji je uvek pokazivao poštovanje prema svojim roditeljima.

– Dobro. Izgleda da je onda tvoj stric popio ostatak flaše. On ne može na nogama da stoji.

– Ne, nije to mama. Nešto mu nije dobro. Kaže da ga glava kida i da mu je hladno.

Gospođa Marina ode do svog devera, koji je stenjao i žalio se da ga boli celo telo. Prislonila mu je dlan na čelo a onda mu opipala lice i grudi. Imao je jaku groznicu.

– Gde te boli Sisero? – upita ga.

– Svuda, celo telo Marina. Celo telo me boli – odgovori.

Ona prekri devera svojim i Žulijovim čaršavima. Neku krpu natopi kaćakom, stavi mu na čelo i reče:

– To je malarija.

Ono što je rekla je zabrinulo Sisera, ali nije imao snage bilo šta da kaže. Marina ode natrag do svoje ležaljke i reče Žuliju da pazi na strica.

– Ako mu bude gore, zovi me – reče mu.

Momak je proveo ostatak noći uz Sisera koji nije prestajao da stenje. Pred jutro, Žulio je zaspao sedeći na podu, naslonjen na ležaljku svoga strica.

U sedam ujutru cela porodica je bila budna. Sisero je i dalje bio u ležaljci, žaleći se na groznicu i bolove po telu. Rekao je da mu je muka. Porodica je doručkovala — hleb, manioku i prženu ribu, sa kafom. Gazda Žorži je odneo komad hleba i šolju kafe Siseru. Ovaj nije hteo da jede ali brat ga je naterao. Sisero je mislio da je malariju navukao na jednom od svojih putovanja u dubine džungle. Sad nije moglo ništa da se uradi, osim da se čeka da se simptomi ublaže — čak i danas, nema leka za malariju. Gospođa Marina se baktala oko jelena koga je Žulio ulovio dan pre toga. Gazda Žorži je otišao da upeca nešto ribe za ručak. A Pedro i Paulo su odveslali svojim kanuom do škole: drvene barake u selu udaljenom od njihovog doma tridesetak minuta čamcem. Škola je bila do četvrtog razreda koji je Žulio završio sa četrnaest godina. Ali pošto je Sisero bio bolestan, osećao je obavezu da ostane pored njega.

Njih dvojica su bili sami u kući. I tada je Sisero zapodenuo razgovor posle kojeg Žulio više nikada neće biti isti. Ležeći u ležaljci pored strica, momak se žalio na veliku vrućinu tako rano ujutru, kada Sisero iznenada reče:

– Žulao, treba da uradiš nešto veoma ozbiljno što mi je jako važno. Ali ne smeš to nikome da kažeš. Ni roditeljima ni braći. Čak ni Ritinji. Nikome.

– Reci mi slobodno, striče.

– Vrlo je ozbiljno, Žulao.

– Dobro, striče, čuo sam! Reci mi. Možeš da mi veruješ.

– Znam da mogu. Zato si ti jedina osoba od koje mogu

da tražim tako nešto.

– Čemu ovakav razgovor? Kaži mi o čemu se radi, striče.

I tada je Sisero otkrio nešto što je zaprepastilo i uplašilo Žulija. Kako bi zaradio još nešto novca, stric je počeo da kombinuje svoj posao vojnog policajca sa jednom veoma neuobičajenom aktivnošću. Bio je plaćeni ubica. Postao je deo tog sveta pre skoro dve godine. Žulio nije mogao da veruje svojim ušima. Stric koga je toliko voleo je bio ubica. Neko ko ubija druge ljude za pare. Slušao je otvorenih usta šta mu Sisero priča, dok mu je srce tuklo kao ludo. Čak je i mislio da se stric verovatno šali ili da bunca zbog groznice. Ali Sisero je govorio tako mirno i staloženo da nije ostavljao nikakvu sumnju. Sve je bilo istina. Još je čudniji bio način na koji se upleo u sve to.

Ispričao je Žuliju da je jednom, u oktobru 1969, pošto je već bio dve godine u vojnoj policiji, njegov bataljon dobio zadatak da uhvati trojicu osumnjičenih za ubistvo četvorice seljaka blizu grada Sao Fransisko de Brežao, na zapadu države Maranjao. Na Siserov užas, jedan od osumnjičenih je bio neko koga je poznao, izvesni Arnaldo da Silva, prodavac voća iz Imperatrisa. Kada je pitao Arnalda zašto se upetljao u ubistvo, ovaj mu je rekao nešto što je zagolicalo pažnju. Ljudi koji su ga unajmili za taj posao su mu platili skoro 1.000 kruzeira — više od četiri minimalne plate u to vreme (koja je bila 225 kruzeira) i više nego duplo više od onoga što je Sisero zarađivao svakog meseca u vojnoj policiji.

– Postao si bandit zbog novca, striče? – upitao je Žulio zanemevši.

– Nisam bandit, dragi moj. Da ja nisam to uzeo da uradim, uradio bi neko drugi. Drugim rečima, jadničak bi svakako bio mrtav. A ja sam zaradio bar nešto novca.

– Ali ti si policajac! Kako možeš istovremeno da budeš policajac i bandit?

– Rekoh ti Žulio: nisam bandit. A zahvaljujući tim poslovima sa strane mogu da zaradim nešto keša da kupim određene stvari. Šta misliš, odakle mi novac za motorni čamac? – Sisero je jedva govorio. Disanje mu je bilo teško i sporo. Nastavio je da priča svom nećaku kako je putovao iz Imperatrisa do Porto Franka — razdaljina od stotinak kilometara — ne samo da bi ponovo video brata i nećaka. Bio je plaćen da ubije nekog lokalnog ribara. Žrtva je bio tridesetosmogodišnji Antonio Martins, rođen u Sao Žeraldu du Aragvaji, na jugoistoku Pare. Poreklom s juga Brazila, ribar je bio poznat kao – Žuti – zbog svoje plave kose i svetle boje kože. Antonio je imao običaj da se hvali da je pobegao iz Saa Žeralda du Aragvaje pošto je nožem na smrt izbo muškarca sa kojim se viđala njegova devojka. Svi u kraju su znali tu njegovu priču. Čak i Žulio. To ga je samo još više uplašilo.

– Ubićeš Žutog, striče? – prošapta dečak. Ustao je iz svoje ležaljke.

– Sedi Žulio. Šta si se toliko prepao?

– Zašto sam se prepao? Jesi li ti normalan? Nisi sigurno. Ubićeš Žutog i očekuješ da budem smiren? – reče Žulio, hodajući gore-dole po prostoriji, koja jedva da je bila nešto veća od dvadesetak kvadrata.

– Tiše, mali moj. Hoćeš da ti majka čuje o čemu razgovaramo?

– Mama je napolju, na reci, čisti jelena, Ne može nas čuti.

– Ako nastaviš toliko da se dereš, čuće nas. Sedi u ležaljku i smiri se. Neću ubiti Žutog. Nemam snage ni da ustanem iz ležaljke a kamoli da ubijem tog bednika.

– To onda nije loše – reče Žulio, sedajući ponovo dole. Još se nameštao u ležaljku koja se stalno mrdala kada je Sisero rekao nešto što mu je eksplodiralo u mozgu.

– Ti ćeš ga ubiti.

Žulio je momentalno zanemio. Seća se da je stric nastavio da govori, ali on više ništa nije mogao da razazna. Pogledao je prema vratima na zadnjoj strani kuće. Šuma je gorela na blještavilu nemilosrdnog sunca. Naviknut na duge odlaske u lov u džunglu, svojim ostrim vidom je spazio lenjivca, kako ljuljuška grane na udaljenom drvetu. Sivo životinjsko krzno je štrčalo u svom tom zelenilu koje ga je okruživalo. Žulio je iznenada osetio kako mu zavidi na tako mirnom životu koji je, kako mu se činilo, lenjivac vodio. Spustio je levu nogu van ležaljke, oslonio se na daske i počeo da se njiše. Krckanje ležaljke mu se činilo kao neka muzika, dok je i dalje piljio u lenjivca. Pokušavao je da zamisli kako bi dobro bilo da živi kao neko divlje stvorenje iz džungle, kada ga je Sisero iznenada zgrabio desnom rukom i zaustavio ležaljku u njenom ljuljanju.

– Jesi li čuo šta sam ti rekao, Žulio?

– Ne želim da čujem – odgovori momak, preteći da će ustati.

Sisero ga uhvati za ruku. Reče da razume njegovu reakciju. Dobar momak kao što je on ne može da prihvati pomisao da nekoga treba da ubije. Reče još da je ponosan na činjenicu što je njegov rođak tako odlučno odbio njegov predlog. Ali situacija je bila mnogo složenija nego što je mogao da pretpostavi. Sisero je angažovan da ubije Žutog.

I već mu je unapred plaćeno 700 kruzeira. Osim gotovine, trebalo je da primi i 30 kilograma pirinča, dvadeset kila pasulja, deset kilograma kafe, deset šećera, pet kilograma sira, deset konzervi ulja i dvanaest boca kaćake. Isplata u hrani i kaćaki bila je deo dogovora između Sisera i čoveka koji ga je najmio: Markosa Lime, koga je i Žulio poznao. Sa trideset i šest godina, Lima se bavio profesijom koja je bila prilično česta i važna u naseljima na obali reke u oblasti Amazona. Bio je trgovac koji je svoj čamac koristio kako bi plovio i prodavao robu široke potrošnje stanovnicima najudaljenijih oblasti. S obzirom da nije imao 1.000 kruzeira koje mu je Sisero tražio za posao, Lima je predložio da jedan deo isplati u prehrambenim namirnicama koje je prodavao.

– A sva ta hrana će ostati ovde, u tvojoj kući – rekao je Sisero Žuliju. – Ja ću uzeti samo kaćaku i sir.

– Striče, ne želim da slušam to. Nikoga ja neću ubiti. Ne mogu da verujem da tražiš od mene tako nešto. Hoćeš da postanem ubica kao ti? Bože sačuvaj!

– Nećeš postati ubica, Žulao – reče mu Sisero nežno, hvatajući ga za ruku. – Samo ćeš prosto da uradiš ovo i više se nikada nećeš petljati ni u šta slično.

– Ali ja to ne želim da uradim, striče. Ne želim.

– Znam. I to je dobro. Ali ako ti ne završiš ugovoreni posao, ja sam taj koji će umreti.

– Kako to?

– Tako što mi je Lima već platio, Žulao. Tako ti je to u poslu. Pošto ti plate, moraš da ispuniš ugovoreno. Inače, onaj koga će na kraju ubiti je plaćenik lično. Hoćeš da ja umrem?

– Naravno da neću, striče!

– Onda uradi to što ti tražim.

Vreme je prolazilo, ali njihov razgovor je zapeo. Sisero je i dalje pokušavao da ubedi nećaka da bi morao da ubije Žutog, dok je Žulio ljutito odbijao da to prihvati. Ali Sisero je toliko navaljivao da je momak počeo da razmatra tu mogućnost – da uradi to što ovaj od njega traži.

– Da je neka nepoznata osoba koju moram da ubijem, možda bih i razmislio. Ali Žuti živi u komšiluku i običan je ribar. Znam da je dosadan i da stalno upada u neke nevolje. Ali to što je neko dosadan nije razlog da se ubije. Šta je on to Limi uradio da je ovaj najmio tebe da ga ubiješ?

– Žulao, Žuti je napravio nešto veoma ozbiljno. Mnogo ozbiljnije nego što možeš da zamisliš.

– A šta to?

Sisero mu je ispričao da je pre dve nedelje Žuti silovao Liminu kćer Lusiju, koja ima samo trinaest godina. Jednog oblačnog popodneva Žuti je prolazio kanuom pored kuće trgovca. Devojčica se kupala u reci u šortsu i gornjem delu kupaćeg kostima, zajedno sa svojim bratom Žozeom, koji ima sedam godina. Motorni čamac koji je korisito Lima nije bio privezan ispred radnje, što je značilo da je njihov otac bio negde na reci, prodajući svoju robu. Doveslavši do Lusije, Žuti ju je pozvao da pođe s njim do obližnjeg jezera, gde je rekao da živi porodica ružičastih rečnih delfina. Kao i skoro sva deca u tom kraju, Lusija je obožavala ove životinje. Već je videla nekoliko jata ali je uvek zabavno ponovo gledati te divne životinje kako plivaju rekom. Kako je kasnije ispričala roditeljima i Žoze je bio oduševljen ali je Žuti rekao da je on suviše mali da bi mogao da ide na jezero. Iako su joj roditelji govorili da nikada ne bude blizu Žutog, Lusija je ušla u njegov kanu.

Kada se vratila i videla sina samog na obali, tridesetdvođodišnja gospođa Livija je pitala gde je Lusija.

– Otišla je da gleda delfine, mama – odgovorio je dečak.

– S kim?

– Sa Źutim.

Čuvši to, gospođa Livija se zabrinula. Rekla je sinu da izađe iz vode i ode u kuću. Svi u selu su znali da se ribaru dopadala Lusija. Źuti je hvalio njeno vitko, lepo oblikovano telo toliko puta, da se Lima u nekoliko navrata posvađao s njim. Gospođa Livija je prvo mislila da njihovim kanuom ode da traži kćerku. Ali nije htela da same ostavi Źozea i najmlađeg sina, Mozesa, koji je imao samo dve godine. I tako je sela na prag kuće i počela da se moli. Ne skidajući pogled sa reke, sa bebom u rukama. I nije morala dugo da čeka: posle petnaestak minuta Lusija se pojavila, sporo koračajući, oborene glave. Źuti ju je kanuom dovezao malo ispred sela i rekao joj da izađe i ode kući peške.

Kada je prišla majci — koja je, videvši je da dolazi, spustila bebu u ležaljku — Lusija se prvi uz nju. Gospođa Livija je upitala šta se desilo ali devođičica nije mogla da govori. Njen uplašen, izgubljen pogled je majci ukazivao na nesreću koja se dogodila. Povelala ju je do reke, gde su obe ušle u vodu do pojasa. Gospođa Livija joj je pažljivo skinula šorts. Lusija je i dalje ćutala, buljeći u vodu. Majka je pregledala odeću i videla mrlje od krvi sa unutrašnje strane šortsa. Dodirnula joj je vaginu što je nežnije mogla. Prigušenim glasom, kćerka joj reče:

– Mnogo me boli, mamice. – Źuti ju je silovao u kanuu. – Rekao mi je da ako se bunim ili ako počnem da vičem, da će me ostaviti vezanu u sred šume da me zveri